

Sygn. akt I C 157/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Oleśnie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący **SSR Katarzyna Kałwak**

Protokolant **st. sekr. sądowy Urszula Krzywoń**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2018 r.

sprawy z powództwa: **Ł. T.**

przeciwko: **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej **Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** na rzecz powoda **Ł. T.** kwotę **2.007,36 zł** (dwa tysiące siedem złotych 36/100) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 22.12.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty;

I. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

II. koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi;

III. nakazuje pobrać od powoda **Ł. T.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie** kwotę **23,77 zł** (dwadzieścia trzy złote 77/100) tytułem zwrotu stosunkowej części wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa;

IV. nakazuje pobrać od strony pozwanej **Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie** kwotę **35,28 zł** (trzydzieści pięć złotych 28/100) tytułem zwrotu stosunkowej części wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje **Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Oleśnie** zwrócić stronie pozwanej **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.** kwoty **161,00 zł** (sto sześćdziesiąt jeden złotych 00/100) tytułem niewykorzystanej kwoty zaliczki pobranej na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt I C 157/17

UZASADNIENIE

W dniu 26.10.2016 r. **Ł. T.** prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: (...) z siedzibą we W. wniósł pozew do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.** domagając się zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 3.360,36 zł wraz

z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20.12.2015 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem zwrotu poniesionej opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu profesjonalny pełnomocnik powoda wskazał, że Ł. T. w ramach prowadzonej działalności zajmuje się wynajmem i dzierżawą samochodów osobowych i furgonetek. Natomiast strona pozwana prowadzi działalność ubezpieczeniową.

W dniu 15.10.2015 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której został uszkodzony samochód marki V. (...) o nr rej. (...), będący współwłasnością R. B. i K. B.. Współwłaściciele pojazdu upoważnili P. W. (1) i M. W. do podpisania w ich imieniu umowy najmu pojazdu oraz umowy przelewu wierzytelności związanych z ww. szkodą komunikacyjną. Szkada została zgłoszona stronie pozwanej – nr szkody: (...).

W dniu 28.10.2015 r. poszkodowany podpisał z powodem umowę najmu, na mocy której powód wynajął poszkodowanemu pojazd zastępczy marki F. (...) nr rej. (...). Strony ustaliły wynagrodzenie za każdą dobę wynajmu na kwotę 220 zł + VAT. Powód wydał poszkodowanemu samochód w dniu 28.10.2015 r., natomiast pojazd został powodowi zwrócony w dniu 13.11.2015 r.

Następnie w dniu 13.11.2015 r. poszkodowany podpisał z powodem kolejną umowę najmu, na mocy której powód wynajął poszkodowanemu samochód zastępczy marki O. (...) nr rej. (...). Strony ustaliły wynagrodzenie za każdą dobę wynajmu na kwotę 220 zł + VAT. Samochód zastępczy został wydany w dniu 13.11.2015 r., a zwrócony w dniu 17.11.2015 r. Najem pojazdów trwał więc łącznie 21 dób.

Poszkodowany w dniu 28.10.2015 r. upoważnił powoda do rozliczenia bezgotówkowego wynajmu pojazdu zastępczego w towarzystwie ubezpieczeniowym sprawcy i do załatwienia wszelkich spraw formalnych w zakresie dochodzenia od strony pozwanej należności za wynajem pojazdu, a także do odbioru odszkodowania za szkodę w zakresie wynajmu samochodu.

W dniu 18.11.2015 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę (...) na kwotę 5.798,76 zł brutto.

Dnia 19.11.2015 r. powód wystąpił do strony pozwanej o wypłatę odszkodowania za szkodę w zakresie wynajmu samochodu zastępczego.

Strona pozwana przyznała odszkodowanie z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.438,40 zł, przyjmując zmniejszoną stawkę za dobę najmu do 118,00 zł netto i uwzględniając okres najmu pojazdu w liczbie jedynie 16 dni. Strona pozwana uznała natomiast koszty podstawienia i odbioru samochodu od klienta. Łącznie strona pozwana uznała roszczenie powoda co do kwoty 2.438,40 zł.

Powód wezwał stronę pozwaną do dobrowolnego spełnienia roszczenia, ale strona pozwana odmówiła wypłaty pozostałych kosztów najmu, a nadto wskazała, że sprawę należy kierować na drogę postępowania sądowego – decyzja z dnia 21.12.2015 r.

W dniu 18.11.2015 r. poszkodowany na mocy umowy cesji wierzytelności scedował na powoda wszelkie prawa przysługujące od strony pozwanej w związku ze szkodą z tytułu OC sprawcy posiadającego polisę ubezpieczeniową wykupioną u strony pozwanej, celem zaspokojenia roszczeń z tytułu wynajmu na czas naprawy samochodu zastępczego marki F. (...) nr rej. (...) za okres od dnia 28.10.2015 r. do dnia 13.11.2015 r. oraz samochodu zastępczego marki O. (...) nr rej. (...) za okres od dnia 13.11.2015 r. do dnia 17.11.2015 r.

Powód nie zgadza się ze stanowiskiem strony pozwanej. Podkreśla, że koszt wynajmu pojazdu zastępczego stanowi w całości szkodę majątkową, za którą strona pozwana ponosi w pełni odpowiedzialność. Natomiast zwrot kosztów pojazdu zastępczego przysługuje, jeśli nakłady na ten cel miały charakter wydatków celowych i koniecznych, poniesionych

w związku z niemożnością używania uszkodzonego pojazdu w dotychczasowy sposób. Nadto, odpowiedzialność ubezpieczyciela nie jest uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Powód podkreślił też, że przy ustalaniu zwrotu kosztów pojazdu zastępczego nie ma znaczenia okoliczność, do jakich celów służył poszkodowanemu uszkodzony pojazd, tj. gospodarczych czy prywatnych, ani też nie jest konieczne udowodnienie, że samochód jest potrzebny w życiu codziennym, gdyż posiadanie samochodu nie jest obecnie luksusem, tylko rzeczą typową. Jednak poszkodowany złożył w dniu 28.10.2015 r. oświadczenie, że z uwagi na nieposiadanie innego wolnego środka lokomocji najem pojazdu zastępczego stał się konieczny.

Kolejno pełnomocnik powoda wskazał, że cena 220,00 zł + VAT za dobę najmu samochodu zastępczego zastosowana przez powoda jest jedną z niższych stawek rynkowych stosowanych we W. jak również na terenie województwa (...) za najem samochodu o podobnym standardzie co pojazd uszkodzony. Podkreślił również, że tańsze oferty wynajmu samochodu zastępczego są obwarowane wieloma ograniczeniami, np. limitem kilometrów, czy też kosztami, np. kaucją, której koszt wynosi od 1.000,00 zł w górę. Poszkodowanemu zależało na wynajęciu pojazdu za rozsądną cenę bez konieczności ponoszenia dodatkowych opłat, a także nieobwarowanego dodatkowymi ograniczeniami, dlatego wybrał ofertę powoda, obejmującą Nielimitowany kilometrów wynajmu, brak obowiązku wpłaty kaucji gotówkowej i ubezpieczenie OC. Pełnomocnik powoda twierdzi więc, że stawka zastosowana przez powoda mieści się w granicach występujących na rynku, a więc nie można jej uznać za zawyżoną. Przy stosowanej przez powoda specyfice zasad najmu pojazdów zastępczych, która nie wymaga ponoszenia przez poszkodowanych żadnych kosztów związanych z najmem samochodów zastępczych, a koszty te kredytyje powód, nakład pracy i kosztów spoczywających na powodzie jest większy niż nakład innych zakładów zajmujących się najmem pojazdów, które pobierają opłaty bezpośrednio od najemców. Ponadto, poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania sprzedawców oferujących swoje usługi najtaniej.

Pełnomocnik powoda wskazał też, że czas trwania naprawy uszkodzonego samochodu pokrywa się z okresem wynajmu samochodu zastępczego. Natomiast poszkodowanemu przysługuje zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres, w którym nie był on w stanie używać własnego samochodu. Tym samym szkodą majątkową jest zobowiązanie powstałe

z tytułu umowy najmu pojazdu zastępczego – zapłacony lub wymagalny czynsz najmu za okres remontu uszkodzonego pojazdu lub za czas niezbędny do nabycia nowego samochodu. Wobec tego, w ocenie powoda, strona pozwana jest zobowiązana do zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego za cały okres, w którym poszkodowany nie mógł używać uszkodzonego samochodu, tj. za okres 21 dób.

Datę początkową żądanych odsetek pełnomocnik powoda uzasadniał treścią przepisu art. 817 k.c., który wskazuje, że strona pozwana jest zobowiązana do wypłaty odszkodowania w okresie 30 dni, a termin ten upłynął w dniu 19.12.2015 r. – pozew – k. 2 – 8.

Postanowieniem z dnia 02.02.2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt V GNC 4786/16 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu V Wydział Gospodarczy stwierdził swoją **niewłaściwość** i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Oleśnie, Wydziałowi Cywilnemu – postanowienie o niewłaściwość – k. 30.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 10.11.2017 r. strona pozwana - **Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą**

w W. - wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła m.in. że po zdarzeniu z dnia 15.10.2015 r. powodującym szkodę w pojeździe V. (...) o nr rej. (...) zostało przeprowadzone postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego strona pozwana wypłaciła odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.438,40 zł. Strona pozwana przyjęła jako zasadny okres najmu pojazdu zastępczego 16 dni (tj. od 28.10.2015 do 13.11.2015 r.), a uzasadniona stawka dobowego czynszu najmu powinna wynosić 118,00 zł netto, co odpowiadać ma średnim stawkom rynkowym w woj. (...).

Natomiast podawany przez powoda okres najmu (21 dni) jest zbyt długi, a stawka dobowa czynszu wskazana przez powoda jest zawyżona. Uwzględniony przez stronę pozwaną 16-dniowy okres najmu pojazdu zastępczego obejmował czasokres od dnia najmu pojazdu aż do czasu przesłania kosztorysu i uwzględniał technologiczny czas naprawy pojazdu. Z kolei korzystanie z samochodu zastępczego przez okres dłuższy niż konieczny pozostaje bez wpływu na zakres odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej, a poniesione z tego tytułu przez poszkodowanego dodatkowe koszty nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem (art. 361 k.c.). Na wierzycielu spoczywa obowiązek zapobiegania szkodzie i obowiązek zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i art. 826 § 1 k.c.), podjęcia najbardziej ekonomicznego rozwiązania (art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK), a na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, aby wyeliminować negatywne dla poszkodowanego następstwa niedające się wyeliminować

w inny sposób, przy zachowaniu rozsądnej proporcji pomiędzy korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Poza tym, strona pozwana wskazuje, że wynajmowane przez powoda pojazdy należą do segmentu C i przewyższają klasą uszkodzony pojazd, a za zasadne można uznać tylko koszty związane z najmem pojazdu z tego samego segmentu, co pojazd uszkodzony.

Z ostrożności procesowej pełnomocnik strony pozwanej zakwestionował okres, za jaki powód domaga się wypłaty odsetek za opóźnienie w zapłacie odszkodowania. Ewentualne odsetki winny być naliczone dopiero od dnia wyrokowania. – odpowiedź na pozew – k. 53-57.

W **replie** odpowiedzi na pozew wniesionej dnia 02.01.2018 r. **powód** działając osobiście podtrzymał stanowisko w sprawie i wniósł o uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm prawem przepisanych. Ł. T. podniósł, że wynajęcie przez poszkodowanego samochodu zastępczego segmentu C za stawkę 220 zł netto (tj. w klasie uszkodzonego) za dobę nie stanowi naruszenia obowiązku poszkodowanego do podejmowania działań zmierzających do zmniejszenia rozmiarów powstałej szkody (art. 826 § 1 k.c.). Powołując się na orzecznictwo powód podniósł, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwać podmiotu, który zaoferuje najniższe stawki. Wystarczy, jeśli stawki te nie będą rażąco odbiegać od średnich stawek na rynku lokalnym. Natomiast stawka przyjęta przez powoda nie jest wygórowana i nie odbiega rażąco od przeciętnych stawek rynkowych, a poszkodowany miał prawo wybrać podmiot oferujący wypożyczenie samochodu zastępczego, szybko, skutecznie i bez obowiązku wyszukiwania innych ofert i porównywania ich wyłącznie pod kątem ceny, bowiem priorytetem jest komfort poszkodowanego. Trudno wymagać, by osoby poszkodowane w i tak trudnej dla siebie sytuacji były w stanie sprawdzać kolejne oferty czy też negocjować indywidualne warunki najmu samochodu zastępczego. Powód zwrócił uwagę na powszechną praktykę przedsiębiorców prowadzących wypożyczalnie samochodów zastępczych, którzy żądają zapłaty stawki najmu z góry, wprowadzają wysokie kaucje (depozyty), wprowadzają dobowy limit przejechanych kilometrów, czy też dopłaty na rzecz wynajmującego z tytułu przekroczenia ustalonego limitu kilometrów. Powód wskazał też na częstą praktykę pobierania kaucji płatnej za pomocą karty kredytowej o okresie ważności dłuższym niż 3 miesiące od zakończenia okresu najmu, którą najemca winien przedstawić przed zawarciem umowy najmu. Stanowi to utrudnienia finansowe dla klientów wypożyczalni. Natomiast Ł. T. nie wymagał od poszkodowanego zapłaty czynszu najmu z góry, ani zabezpieczeń, przyjął za podstawę rozliczenie bezgotówkowe ze stroną pozwaną, kredytuując tym samym koszty najmu poszkodowanemu. Nadto, powód nie wymagał od poszkodowanego ponoszenia kosztów ubezpieczenia pojazdu, co – jak wskazał – jest powszechnie praktykowane przez inne wypożyczalnie.

Uzasadniając czas najmu określony w umowach łącznie na 21 dób, Ł. T. podniósł, że wynikające z kalkulacji naprawy strony pozwanej czas prac naprawczych

i lakierniczych wynoszący 9 rbg obejmuje tylko technologiczny czas naprawy, a nie czas rzeczywisty niezbędny do naprawy pojazdu. Czas technologiczny nie uwzględnia wielu faktycznych czynników mogących wystąpić podczas naprawy i w jej normalnym toku,

tj. w szczególności: czas oczekiwania na części zamienne, przerwy w naprawie wynikające

z obiektywnych przyczyn – tj. z przyczyn technologicznych lub z możliwości organizacyjnych zakładu naprawczego, z dni wolnych od pracy, stopnia obłożenia zamówieniami. Ograniczenie się tylko do czasu technologicznego oznacza pominięcie znacznego okresu czasu, kiedy to uszkodzony obiektywnie nie może korzystać z naprawianego samochodu, co w konsekwencji oznacza częściowe przeniesienie ciężaru naprawienia szkody na uszkodzowanych. W niniejszej sprawie uszkodzony pojazd wymagał zamontowania nowych części, co również wpłynęło na długość naprawy – tj. okres oczekiwania na części, akceptacja kosztorysu. Nadto, postępowanie likwidacyjne w tej sprawie było ściśle skorelowane z czynnościami podejmowanymi przez stronę pozwaną. Powód zwrócił też uwagę na powszechną praktykę serwisów naprawczych polegającą na tym, że zamówienie części zamiennych odbywa się dopiero w momencie podpisania niezbędnej dokumentacji przez klienta – właściciela auta – i zobowiązania się do fizycznego pozostawienia pojazdu w serwisie naprawczym, nawet jeśli serwis nie dysponuje w danej chwili kompletem części zamiennych. Nadto, oddając samochód do naprawy do warsztatu uszkodzony nie ma wpływu na przebieg naprawy samochodu ani na termin, kiedy zamówione części zostaną dostarczone do warsztatu.

Wobec powyższego Ł. T. twierdzi, że strona pozwana bezprawnie i bezpodstawnie zredukowała okres, za który naliczyła odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez uszkodzowanego. W tym przypadku strona pozwana nie uwzględniła okresu zamówienia i okresu oczekiwania na części zamienne, który to czas również stanowi uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego. Rzeczywistym czasem naprawy jest okres, w którym uszkodzony pojazd mechaniczny w normalnym stanie rzeczy, przy uwzględnieniu faktycznych elementów naprawy (tj. oczekiwanie w kolejce na naprawę, sprowadzenie części zamiennych, technologiczna przerwa potrzebna na wyschnięcie świeżej powłoki lakierniczej przed przystąpieniem do prac związanych z konserwacją i montażem samochodu) jak również procesu likwidacji szkody (tj. oczekiwanie na oględziny, ponowne oględziny, uzgodnienia z ubezpieczycielem co do zakresu naprawy) może zostać oddany uszkodzowanemu do użytkowania. – replika odpowiedzi na pozew – k. 107-108.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15.10.2015 r. we W. na ul. (...) doszło do kolizji drogowej z winy W. W., kierującego samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącym jego własność. Podczas hamowania samochód sprawcy wpadł w poślizg, sprawca stracił nad nim panowanie i uderzył w kierowany przez M. W. czekającego na możliwość skrętu w lewo samochód V. (...) nr rej. (...), stanowiący współwłasność K. i R. B..

Sprawca W. W. przyznał się do spowodowania kolizji w pisemnym oświadczeniu z dnia 15.10.2015 r. Na miejsce zdarzenia nie była wzywana Policja ani inne służby.

dowód : - oświadczenie sprawcy kolizji drogowej z dnia 15.10.2015 r. – k. 89,

- wypełniony przez sprawcę formularz potwierdzenia okoliczności przez uczestnika zdarzenia wraz ze sprostowaniem omyłki – k. 101 – 102,

- dowód rejestracyjny pojazdu V. (...) – zdjęcie – k. 89v.-90,

- zeznania świadka M. W. – protokół rozprawy z dnia 22.03.2018 r. – k. 125v. – 126, płyta CD – k. 219.

Zakres naprawy uszkodzonego pojazdu celem jego przywrócenia do stanu sprzed szkody winien obejmować:

- do wymiany: zderzak tylny, spojler zderzaka tylnego, listwa ochronna lewa zderzaka T, prowadnica L zderzaka tylnego, V. znak, napis Golf, lampa tylna lewa, nadkole tylne lewe;

- do naprawy: pokrywa bagażnika 5 jc, osłonięcie szyby tylnej przy lakierowaniu.

dowód : - opinia techniczna biegłego sądowego mgr inż. W. J. z dnia 15.08.2018 r. – k. 168 – 188.

Czas naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji z dnia 15.10.2015 r. ustalony w systemie Audatex, obejmujący czas naprawy określony przez producenta pojazdu dla warsztatów autoryzowanych przez tego producenta, a w brakującym zakresie ustalony na podstawie doświadczeń własnych biegłego sądowego W. J. wynosi 97 JC,

tj. **9,7 rbh** (przy czym 10 JC= 1 rbh). „Przewidywany całkowity czas naprawy-technologiczny – wraz z dostarczeniem niezbędnych części zamiennych szacuje się na 2 dni robocze. W tym czasie pojazd nie może być używany. Czas ten nie obejmuje czasu oczekiwania na wjazd do warsztatu, jak i nieprzewidzianych chorób pracowników, czy innych zdarzeń losowych”- k.178.

dowód : - opinia techniczna biegłego sądowego mgr inż. W. J. z dnia 15.08.2018 r. – k. 168 – 188.

Szkoda była naprawiana w warsztacie we W..

dowód : - zeznania świadka M. W. – protokół rozprawy z dnia 22.03.2018 r. – k. 125v. – 126, płyta CD – k. 219.

W dacie szkody odpowiedzialność cywilną sprawcy ubezpieczało Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. (znak towarowy (...) S.A. to: (...)).

dowód : - fakty bezsporne.

Zdarzenie szkodowe zostało zgłoszone pozwanemu ubezpieczycielowi w dniu 27.10.2015 r. i szkodzie został nadany numer (...).

Współwłaściciele pojazdu oświadczyli, że nie są podatnikami podatku VAT i po zakupie pojazdu nie dokonali odliczenia naliczonego podatku VAT.

Ubezpieczyciel sporządził pisemną informację o wysokości szkody częściowej w pojeździe V. (...) nr rej. (...), rok prod. 2002, wskazując na wysokość kosztów naprawy, tj. 1.837,51 zł brutto.

W dniu 28.10.2015 r. ubezpieczyciel sporządził kalkulację naprawy na kwotę 1.837,51zł brutto, wskazał też na część uszkodzeń niezwiązanych z likwidowaną szkodą.

Powyższa kwota, tj. 1.837,51 zł brutto, została przyznana w decyzji ubezpieczyciela z dnia 13.11.2015 r. R. B..

dowód : – pismo (...) do R. B. z dnia 27.10.2015 r. – potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia o szkodzie - k. 104v.,

- zdjęcia uszkodzonego samochodu sporządzone 28.10.2015 r. – k. 80v. – 88, k. 90v. – 93v.,

- informacja o wysokości szkody częściowej w pojeździe – k. 95,

- kalkulacja naprawy z dnia 28.10.2015 r. – k. 95v. – 98,

- zestawienie części zamiennych zastosowanych w kalkulacji ubezpieczyciela– k.98v.,

- decyzja ubezpieczyciela z dnia 13.11.2015 r. – k. 99,

- oświadczenie o podatku VAT – k. 100.

Współwłaściciele uszkodzonego pojazdu - R. B. i K. B. - upoważnili P. W. (1) i M. W. zamieszkałych w L. poczta O. do podpisania w imieniu ww.

- umowy wynajmu auta zastępczego z firmą (...)

w okresie likwidacji szkody na samochodzie V. (...) nr rej. (...) w związku

z powstałą szkodą z 15.10.2015 r.,

- umowy przelewu wierzytelności z ww. firmą wynikającej z umowy usługi wynajmu auta zastępczego.

W tym samym dokumencie współwłaściciele pojazdu - R. B. i K. B. zgodnie oświadczyli, że samochód V. (...) nr rej. (...) użytkują: P. W. (1) i M. W. zamieszkali w L., poczta O., za wiedzą i zgodą współwłaścicieli. Użytkownicy potwierdzili tę okoliczność swoimi podpisami.

R. B. i K. B., którzy w dacie zdarzenia byli współwłaścicielami pojazdu, to teściowie M. W. i rodzice P. W. (1).

dowód : - pełnomocnictwo dla P. W. (1) i M. W. wraz z oświadczeniem o użytkowaniu pojazdu – k. 11/79v.,

- zeznania świadka M. W. – protokół rozprawy z dnia 22.03.2018 r. – k. 125v. – 126, płyta CD – k. 219,

- zeznania świadka R. B. – protokół rozprawy z dnia 19.06.2018 r. – k. 151v. - 152, płyta CD – k. 219.

M. W. oświadczył w piśmie z dnia 28.10.2015 r. kierowanym do ubezpieczyciela sprawcy, że jest zmuszony do najmu pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, bowiem uszkodzony pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) służył mu do dojazdów do pracy do W. i czynności życia codziennego, a jego brak uniemożliwia powyższe. M. W. oświadczył również, że nie jest właścicielem innego pojazdu.

dowód : - oświadczenie M. W. z dnia 28.10.2015 r. – k. 23/79,

- zeznania świadka M. W. – protokół rozprawy z dnia 22.03.2018 r. – k. 125v. – 126, płyta CD – k. 219.

R. B. użyczył zięciowi i córce samochód, aby mogli korzystać z niego, wozić dzieci do szkoły. Oni czekali bowiem na odbiór samochodu z salonu. W czasie kiedy w samochodzie powstała szkoda, R. B. przebywał w szpitalu przez okres ok. 4 miesięcy. Córka powiedziała mu o tej szkodzie. Kazał więc oddać samochód do naprawy, a w zamian wziąć samochód zastępczy. W tamtym czasie M. i P. W. (1) użytkowali dwa samochody państwa B., tj. pojazdem zastępczym jeździli córka i zięć, a samochodem K. B. jeździł zięć M. W..

dowód : - zeznania świadka R. B. – protokół rozprawy z dnia 19.06.2018 r. – k. 151v. - 152, płyta CD – k. 219.

W dniu **28.10.2015 r.** została zawarta umowa najmu pojazdu zastępczego nr (...) pomiędzy Ł. T. prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą we W. (Wynajmującym) a R. B. zamieszkałym w P. reprezentowanym przez M. W. (Najemca).

Przedmiotem tej umowy był najem pojazdu zastępczego F. (...) nr rej. (...) (§ 1) – wynajęty w związku z uszkodzeniem pojazdu należącego do Najemcy w dniu 15.10.2015 r. we W.. Dane pojazdu poszkodowanego: V. (...) nr rej. (...) – własność R. B. i K. B. – nr szkody (...). Dane pojazdu sprawcy szkody: O. (...) – zakład (...). Szkoda na pojeździe usługobiorcy będzie likwidowana z polisy OC sprawcy (§ 3).

Czynsz najmu stanowił iloczyn stawki dziennej oraz liczby dni, przez które pojazd zastępczy pozostawał w posiadaniu Najemcy (§ 2). Zgodnie z paragrafem 6 umowy czynsz najmu za każdą rozpoczętą dobę rozumianą jako 24 godziny zegarowe licząc od wydania samochodu zastępczego bez limitu kilometrów wynosić będzie 220 zł netto (ust. 1). Płatność następować będzie po przedstawieniu faktury VAT w terminie 14 dni od daty wystawienia na wskazany nr konta bankowego (ust. 2). Najemca zobowiązuje się zapłacić wynajmującemu wynagrodzenie za usługę, tj. czynsz najmu za wynajem samochodu zastępczego wynikający z faktury VAT (ust.4). Dalej w ust. 5 tego paragrafu wskazano, że: „Zaspokojenie roszczenia przysługującego Wynajmującemu od Najemcy z tytułu czynszu najmu za Samochód Zastępczy może nastąpić poprzez:

a) zapłatę kwoty pieniężnej zgodnie z § 6 ust. 4,

b) zapłatę odszkodowania bezpośrednio przez Zakład (...) sprawcy zdarzenia lub Zakład (...) przeprowadzający likwidację bezpośrednią, stanowiącą równowartość czynszu za najem pojazdu zastępczego. W tym celu Najemca upoważni Wynajmującego do odbioru odszkodowania od podmiotu wskazanego w zdaniu pierwszym”.

Nadto § 6 ust. 6 tej umowy stanowił: „Niezależnie od postanowień § 6 ust. 5, Najemca który jest płatnikiem podatku VAT jest zobowiązany do zapłaty na rzecz Wynajmującego kwoty podatku VAT wynikające z faktury VAT. Zobowiązanie to powstaje również

w przypadku podania przez najemcę lub jego pełnomocnika informacji niezgodnych z prawdą w Oświadczeniu VAT zwolniony”.

dowód : - umowa najmu pojazdu zastępczego nr (...) zawarta 28.10.2015 r. – k. 9-9v./76v.-77.

Również w dniu 28.10.2015 r. M. W. upoważnił na piśmie firmę (...) z siedzibą we W. do rozliczenia bezgotówkowego wynajmu pojazdu zastępczego w Towarzystwie (...) sprawcy tj. (...), nr szkody (...) z dnia 15.10.2015 r., pojazd uszkodzony V. (...) nr rej. (...). Upoważnienie obejmowało też prawo wglądu w akta szkody i do załatwienia wszelkich spraw formalnych w zakresie wynajmu auta oraz prawo do odbioru odszkodowania – wypłaty należności finansowych w ww. szkodzie komunikacyjnej w zakresie usługi wynajmu samochodu.

dowód : - upoważnienie z dnia 28.10.2015 r. do rozliczenia bezgotówkowego wynajmu pojazdu zastępczego – k. 16/75v.,

- zeznania świadka M. W. – protokół rozprawy z dnia 22.03.2018 r. – k. 125v. – 126, płyta CD – k. 219.

M. W. odebrał samochód zastępczy F. (...) nr rej. (...) w dniu 28.10.2015 godz. 11:30 we W., a pojazd został zwrócony w dniu 13.11.2015 r.

o godz. 9.40 w L.. Powodem zwrotu był fakt, iż samochód zastępczy się zepsuł.

dowód : - protokoły zdawczo – odbiorcze dot. pierwszej umowy: 28.10.2015 – 13.11.2015 r. – k. 12 – 13/77v. – 78,

- zeznania świadka R. B. – protokół rozprawy z dnia 19.06.2018 r. – k. 151v. - 152, płyta CD – k. 219.

W dniu 13.11.2015 r. została zawarta kolejna, analogiczna, umowa najmu pojazdu zastępczego nr (...) pomiędzy Ł. T. prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą we W. (Wynajmującym) a R. B. zamieszkałym w P. reprezentowanym przez P. W. (1) (Najemca). Tym razem jednak został wynajęty samochód zastępczy O. (...) nr rej. (...), ale czynsz najmu również wynosił 220,00 zł netto + VAT.

dowód : - umowa najmu pojazdu zastępczego nr (...) z 13.11.2015r.–k. 14 14v.

Samochód zastępczy O. (...) nr rej. (...) został wydany P. W. (1) w dniu 13.11.2015 r. o godz. 9:40 w L., a P. W. (1) zwróciła go w dniu 17.11.2015 r. o 13:30 we W..

dowód : - protokół zdawczo-odbiorczy dot. drugiej umowy (...).11.2015 r. – 17.11.2015 r. – k. 15/78v.

W dniu 18.11.2015 r. Wynajmujący – (...)

z siedzibą we W. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę **5.798,76zł** z terminem zapłaty: 7 dni (25.11.2015 r.) na nabywcę, tj. na R. B.. Na powyższą kwotę składają się następujące należności:

- wynajem samochodów zastępczych w okresie 28.10. - 17.11.2015 r., tj. przez 21 dób

x 220,00 zł netto + 23% VAT = 5.682,60 zł;

- podstawienie samochodu do klienta 33 km x 1,63 zł + 23% VAT = 66,16 zł,

- odbiór samochodu od klienta 40,65 zł + 23% VAT = 50,00 zł.

Razem: netto 4.714,44 zł

VAT 1.084,32 zł

Brutto 5.798,76 zł.

dowód : - faktura VAT nr (...) z dnia 18.11.2015 r. – k. 17/k. 75.

Samochód marki V. (...) nr rej. (...) typ – 1J – 3- drzwiowy o pojemności 1390 ccm i mocy 55 kW należy do **klasy C**.

Oba wynajęte samochody, tj. F. (...) nr rej. (...) i O. (...) nr rej. (...) należą do tej samej **klasy C**.

dowód : - opinia techniczna biegłego sądowego mgr inż. W. J. z dnia 15.08.2018 r. – k. 168 – 188.

W dniu 18.11.2015 r. została zawarta umowa cesji wierzytelności pomiędzy Ł. T. prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą (...) (Cesjonariuszem) a R. B. reprezentowanym przez M. W. (Cedentem), na mocy której Cedent przelał na rzecz Cesjonariusza wierzytelność o odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego przysługującą mu

z tytułu polisy ubezpieczenia OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 15.10.2015 r. zarejestrowaną w zakładzie (...) S.A. celem zaspokojenia wierzytelności Cesjonariusza z tytułu wynajmu samochodu zastępczego wynikającej z faktury nr (...) wystawionej 18.11.2015 r. w wysokości 5.798,76 zł.

dowód : - umowa cesji wierzytelności zawarta w dniu 18.11.2015 r. – k. 22.

W piśmie opatrzonym datą 19.11.2015 r. adresowanym do (...) S.A. z siedzibą w W. Ł. T. wskazał, że przesyła ubezpieczycielowi ww. fakturę nr (...) za najem pojazdu zastępczego.

W związku z powyższym, wniósł o wypłatę odszkodowania w kwocie 1.084,32 zł zgodnie

z przedstawioną fakturą w terminie 7 dni. Zwrócił też uwagę, że kwota 270,60 zł brutto za dobę jest średnią/realną kwotą za wynajęcie pojazdu na lokalnym rynku. Poinformował,

że pojazdy zastępcze są wypożyczane klientom bez ograniczenia w postaci limitu kilometrów.

dowód : - pismo opatrzone datą 19.11.2015 r. Ł. T. do (...) S.A. z siedzibą w W. – k. 18/76.

W e-mailu wygenerowanym automatycznie z dnia 19.11.2015 r. (...) S.A. z siedzibą w W. potwierdziła dostanie dokumentów do szkody (...).

dowód : - e-mail (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 19.11.2015 r. do powoda – k. 19.

Pismem z dnia 21.12.2015 r. (...) S.A. zawiadomiła (...) o przyznaniu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w kwocie **2.438,40** zł. Jako podmiot uprawniony ubezpieczyciel wskazał: (...). Ubezpieczyciel uznał za zasadny czas wynajmu: 16 dni,

tj. 28.10.2015 r. – 13.11.2015 r. Ubezpieczyciel dokonał też weryfikacji stawki do kwoty 118zł netto za dobę najmu w wyniku analizy rynku lokalnego – woj. (...). Na tym poziomie, zgodnie z ww. analizą, kształtują się średnie stawki za przedmiotową usługę. Natomiast rozszczenia dot. podstawienia pojazdu do klienta i jego odbioru zostały uznane w całości. W ocenie ubezpieczyciela pozostały koszt najmu jest bezzasadny i niemieszczący się w definicji normalnego następstwa szkody w rozumieniu art. 361 § 1 i 2 k.c., a art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK zobowiązuje poszkodowanego do podjęcia najbardziej ekonomicznego rozwiązania.

dowód : - pismo ubezpieczyciela do powoda z dnia 21.12.2015 r. – k. 20/73v.-74.

Przyznana kwota 2.438,40 zł została przelana na rachunek bankowy (...) w dniu 23.12.2015 r.

dowód : - potwierdzenie przelewu – k. 21.

W odpowiedzi ubezpieczyciel otrzymał od Ł. T. przykładowe oferty najmu pojazdów zastępczych odbiegające od przyznanej kwoty.

dowód : - e - mail automatyczny z 28.12.2015 r. od (...), z potwierdzeniem otrzymania dokumentów – k. 24;

- przykładowe oferty najmu pojazdów zastępczych – k. 25 – 27.

Pismem z dnia 28.12.2015 r. Ł. T. zwrócił się do ubezpieczyciela ponownie wzywając do wydania decyzji w sprawie, gdyż od zgłoszenia roszczenia minął ponad miesiąc.

Pismo pozostało bez odpowiedzi.

dowód : - pismo Ł. T. do ubezpieczyciela z dnia 28.12.2015 r. – k. 72.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawały okoliczności zdarzenia szkodowego, niekwestionowana była wina sprawcy i odpowiedzialność cywilna strony pozwanej jako ubezpieczyciela OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Poza sporem pozostawał też zakres koniecznej naprawy uszkodzonego pojazdu, który biegły sądowy W. J. ustalił na podstawie kalkulacji sporządzonej przez stronę pozwaną, a który to przekładał się na okres niemożności korzystania z tego samochodu i konieczności najmu pojazdu zastępczego. Strona pozwana nie kwestionowała również faktu zawarcia dwóch umów najmu pojazdów zastępczych, jak również umowy cesji wierzytelności na rzecz powoda, a także umocowania M. W. i P. W. (1) do działania w imieniu współwłaścicieli pojazdu – R. i K. B.. Ubezpieczyciel w decyzji z dnia 21.12.2015 r. uznał za zasadne w całości poniesione koszty podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego od klienta oraz uwzględnił 16 dób najmu zastępczego po stawce dobowej w wysokości 118 zł netto+ VAT, tj. przyznał kwotę 2.438,40 zł brutto.

Natomiast sporny pozostawał czasokres uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego ponad uznane przez ubezpieczyciela 16 dób, jak również sporna pozostawała uzasadniona stawka dobową ponad uznaną kwotę 118,00 zł netto + VAT.

Stan faktyczny Sąd ustalił głównie na podstawie dokumentów przedłożonych przez obie strony, w szczególności: oświadczenia M. W. z dnia 28.10.2015 r. dotyczącego konieczności użytkowania samochodu w życiu codziennym, upoważnienia dla M. i P. W. (1), umów najmu pojazdu zastępczego, faktury VAT za najem zastępczy, umowy cesji wierzytelności oraz dokumentów obrazujących przebieg postępowania likwidacyjnego. Zeznania świadków: M. W. oraz R. B. okazały się przydatne jedynie w bardzo niewielkim zakresie, o czym niżej. Natomiast w ustaleniu celowego i koniecznego czasu najmu pojazdu zastępczego, w tym technologicznego czasu naprawy pojazdu, a także przy ustaleniu do jakiej klasy zaliczany jest uszkodzony pojazd V (...) wynajęte samochody zastępcze Sąd posłużył się wiadomościami specjalnymi biegłego z zakresu motoryzacji – mgr inż. W. J.. Jednakże biegły ten nie ustrzegł się również błędów, o czym niżej.

Podstawę prawną odpowiedzialności strony pozwanej w przedmiotowej sprawie stanowi art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei zgodnie z § 4 ww. artykułu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Nadto ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji z tytułu umowy

ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych

(Dz.U. z 2018r., 473 j.t. ze zm.) – dalej: „ustawa” lub „ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych”. Artykuł 34 ust 1 ustawy stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Nadto, zgodnie z treścią art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. W tym miejscu wskazać należy zwłaszcza na treść art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2).

Na podstawie art. 363 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (§ 1). Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Ponadto, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.), a wierzyciel powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania (art. 354 § 2 k.c.). Natomiast zakład ubezpieczeń winien zachować należytą staranność w wyjaśnieniu okoliczności niezbędnych do ustalenia swojej odpowiedzialności oraz wysokości odszkodowania (art. 14 ust. 2 ustawy).

Powód Ł. T. czerpie swoją niekwestionowaną legitymację czynną w niniejszej sprawie z umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 18.11.2015 r. pomiędzy Ł. T. prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą (...) (Cesjonariuszem) a R. B. reprezentowanym przez M. W. (Cedentem). Przelew ten był dopuszczalny na mocy art. 509 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Tym samym powód jako cesjonariusz winien wykazać istnienie i wysokość wierzytelności wynikających z najmu pojazdu zastępczego. Mając na uwadze częściowe uznanie przez ubezpieczyciela żądań

z tytułu najmu pojazdu zastępczego już w postępowaniu likwidacyjnym, powód winien udowodnić żądania pozwu w pozostałym zakresie, tj. co do czasokresu najmu ponad 16 dób oraz co do stawki za dobę najmu ponad uznane 118 zł netto + VAT.

Uwzględniając należność z tytułu najmu pojazdu zastępczego na mocy decyzji z dnia 21.12.2015 r. (...) S.A. przyznała, iż **najem zastępczy był uzasadniony**

i celowy co do zasady. Potwierdza to pisemne oświadczenie M. W. z dnia 28.10.2015 r. (k. 23), w którym wskazał on, że był zmuszony do najmu pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, bowiem uszkodzony pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) służył mu do dojazdów do pracy i czynności życia codziennego, a jego brak uniemożliwia powyższe. M. W. oświadczył również, że nie jest właścicielem innego pojazdu. Częściowo potwierdzają te okoliczności również zeznania M. W. w charakterze świadka. Wskazał w nich m.in., że dojeżdżał do pracy do W., a zamieszkuje pod O.. Uzasadnia to nie tylko sam najem pojazdu zastępczego co do zasady, ale również wybór samochodu zastępczego z oferty (...) firm, a nie firm z województwa (...). Poza tym zeznania świadka M. W. były jedynie przydatne w celu ustalenia sytuacji rodzinnej, tj. koligacji rodzinnych pomiędzy współwłaścicielami pojazdu

a jego użytkownikami – tj. państwo B. są rodzicami P. W. (1) i teściami M. W., co usprawiedliwia oddanie dzieciom tego pojazdu do używania.

W pozostałym zakresie świadek M. W. mieszał się w zeznaniach, nie pamiętał początkowo szkody w pojeździe, ani faktu zawierania umowy najmu pojazdu zastępczego, choć widnieje na umowie z dnia 28.10.2015 r. (k. 9-9v.) jego podpis, co świadek wyraźnie przyznał po okazaniu mu odpowiednich kart z akt sprawy. Potem twierdził, że myślał o innym samochodzie. Najpierw twierdził, że nie pamięta z jakiego powodu był brany pojazd zastępczy, potem twierdził, że ten pojazd zastępczy był na czas trwania naprawy. Twierdził, że jeździł nim do pracy, by w innym miejscu wskazać, że nie jest w stanie powiedzieć, kto tym pojazdem jeździł. Zeznania M. W. są bardzo chaotyczne. Dlatego Sąd oparł się głównie na wskazanych wyżej dokumentach źródłowych.

Zeznania świadka R. B. potwierdziły natomiast, iż rzeczywiście samochód, który uległ uszkodzeniu w kolizji z dnia 15.10.2015 r., był użytkowany przez zięcia i córkę za zgodą państwa B., jak również fakt, iż samochód zastępczy był wykorzystywany przez zięcia i córkę. W pozostałym zakresie R. B. nie interesował się sprawą kolizji, odszkodowania, najmu. Dał w tym zakresie wolną rękę zięciowi i córce. Jego wiedza w kwestiach istotnych dla sprawy jest więc płytka.

W replice odpowiedzi na pozew powód Ł. T. w sposób teoretyczny i bardzo obszerny wykazał różnicę między wąsko rozumianym czasem technologicznym naprawy,

a rzeczywistym **czasem naprawy** obejmującym poza faktycznymi czynnościami naprawczymi cały szereg zdarzeń obiektywnych, które wydłużają okres niemożności korzystania przez osobę uprawnioną z pojazdu, począwszy od czynności związanych

z likwidacją szkody i umożliwieniem przeprowadzenia oględzin ekspertom ubezpieczyciela, przez konieczność zamówienia przez mechanika części zamiennych i oczekiwania na ich przysłanie, a skończywszy na różnych przerwach organizacyjnych (weekendy, święta, dni wolne od pracy) lub wymuszonych np. oczekiwaniem na wyschnięcie lakieru. Te teoretyczne rozważania są jak najbardziej poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, co nie zmienia faktu, że powód nie udowodnił w tej konkretnej sprawie, wbrew rozkładowi ciężaru dowodu w procesie (art. 6 k.c.), jakoby czasokres najmu (21 dób) pokrywał się

z rzeczywistym pozbawieniem osób uprawnionych możliwości korzystania z samochodu V. (...) nr rej. (...). Abstrahując od konkretnych dowodów, powód nawet nie wskazał, jakie czynności były wykonywane w związku z naprawą tego konkretnego samochodu przez kolejne 21 dni, jak również nie wskazał czy i jak długo w tej konkretnej sprawie trzeba było np. czekać na części zamienne, lub w ogóle na wolne miejsce w warsztacie naprawczym, czy też wystąpiły inne przeszkody wpływające na wydłużenie okresu najmu. Są to elementy stanu faktycznego dotyczące tego konkretnego przypadku, a ich ustalenie nie tylko nie wymaga wiadomości specjalnych biegłego sądowego, ale wręcz biegły nie może mieć wiedzy na temat tego, ile w tym konkretnym przypadku trwała rzeczywiście naprawa. Wiadomości specjalne biegłego okazały się w niniejszej sprawie przydatne co do czasokresu najmu pojazdu zastępczego jedynie w ustaleniu samego czasu technologicznego naprawy, który jednak, jak słusznie zauważył powód, stanowi pewien wycinek rzeczywistego czasu naprawy. W opinii wydanej w dniu 15.08.2018 r. biegły sądowy mgr inż. W. J. obliczył w systemie Audatex czas naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji z dnia 15.10.2015 r., obejmujący czas naprawy określony przez producenta pojazdu dla warsztatów autoryzowanych przez tego producenta, a brakujące czasy napraw zostały ustalone na podstawie doświadczeń własnych biegłego. Na podstawie stwierdzonych przez biegłego i opisanych wyżej uszkodzeń pojazdu, czas naprawy wynosi 97 JC, tj. **9,7 rbh** (przy czym 10 JC= 1 rbh). Poza tym biegły wskazał, że: „Przewidywany całkowity czas naprawy-technologiczny – wraz z dostarczeniem niezbędnych części zamiennych szacuje się na 2 dni robocze. W tym czasie pojazd nie może być używany. Czas ten nie obejmuje czasu oczekiwania na wjazd do warsztatu, jak

i nieprzewidzianych chorób pracowników, czy innych zdarzeń losowych” - k. 178. (opinia biegłego - k. 168 – 188). Natomiast nieuzasadnione jak i wkraczające w sferę orzeczniczą Sądu są dalsze wywody biegłego W. J. na stronie 20 opinii (k. 187 akt sprawy), gdzie biegły podnosił, że strona pozwana sporządziła kalkulację naprawy dopiero w dniu 28.10.2015 r., tj. po 13 dniach od dnia powstania szkody, co w ocenie biegłego miałoby

w niniejszej sprawie wydłużyć czas wynajmu o okres 13 dni plus czas przekazania danych poszkodowanemu. Zważywszy należy, że szkoda została zgłoszona pozwanemu ubezpieczycielowi dopiero w dniu 27.10.2015 r., a pierwsza umowa najmu została zawarta

w dniu 28.10.2015 r. Tym samym ww. twierdzenia biegłego pozostają bez znaczenia dla sprawy.

W kontekście powyższych wyjaśnień Sądu oraz obliczeń i wyjaśnień biegłego, a także wobec braku dowodów bezpośrednio dotyczących rzeczywistego czasu tej konkretnej naprawy, Sąd nie ma podstaw do uwzględnienia żądań pozwu w zakresie dalszych 5 dób najmu zastępczego (od 17-tej do 21 -ej doby), tj. ponad czasokres **16 dób** uznany wprost przez stronę pozwaną w decyzji z dnia 21.12.2015 r.

Natomiast w odniesieniu do stawki najmu, Sąd uwzględnił roszczenia powoda, tj. stawkę 220,00 zł netto + 23% VAT, tj. **270,60 zł** brutto za dobę.

Jak wskazał biegły W. J. w swojej opinii, zarówno samochód marki V. (...) nr rej. (...) uszkodzony w zdarzeniu z dnia 15.10.2015 r. (wbrew twierdzeniom strony pozwanej), jak i oba wynajęte samochody zastępcze należą do tej samej **klasy C**, a więc poszkodowany miał pełne prawo wynająć pojazdy tej samej klasy, co pojazd uszkodzony. Natomiast biegły W. J. popełnił w swojej opinii błąd przyjmując stawki najmu pojazdów zastępczych z województwa (...), a celowym było przyjęcie stawek

z województwa (...), albo wręcz z samego tylko W., względnie O., mając na uwadze miejsce zamieszkania M. i P. W. (1), tj. rzeczywistych użytkowników pojazdu uszkodzonego w zdarzeniu szkodowym jak i użytkowników pojazdu zastępczego. To we W. doszło też do kolizji i tam też był naprawiany uszkodzony samochód. Celowym więc było skorzystanie z oferty najmu pojazdów zastępczych przedsiębiorcy z W.. Powód (cesjonariusz) prowadzi otwartą działalność rynkową na terenie W.. Wybranie profesjonalnego podmiotu funkcjonującego na lokalnym rynku, oferującego najem pojazdów zastępczych, w ocenie Sądu, wyczerpuje konieczność zachowania należytej staranności przez poszkodowanych. Natomiast żaden przepis prawa nie obliguje poszkodowanych do poszukiwania oferty najtańszej na rynku. Poza tym byłoby to wręcz niemożliwe dla przeciętnych konsumentów z uwagi na wielość różnych kryteriów

i stosowanych zasad wynajmu, które prawidłowo przytoczył Ł. T. w piśmie stanowiącym replikę na odpowiedź na pozew. M. W. zawierając umowę najmu nie mógł wiedzieć jak długo samochód zastępczy będzie potrzebny, a długość najmu przekłada się na cenę, co też wynika z opinii biegłego. Poza tym, jak słusznie zauważył powód, jego oferta nie przewidywała dodatkowych opłat, kaucji, czy też limitu kilometrów, a bezpośrednio rozliczanie się przez wynajmującego z ubezpieczycielem OC stanowi ułatwienie po stronie najemców, ale i zwiększone ryzyko wynajmującego, które musi być kompensowane odpowiednimi stawkami najmu. Wskazać również należy na trudności biegłego w określeniu archiwalnych stawek najmu pojazdów zastępczych z 2015 r., jedna z ogólnopolskich firm domagała się od biegłego 100 zł za udostępnienie archiwalnego cennika wypożyczeń pojazdów (zob. str. 21 opinii, k. 188 akt sprawy). Również z dokumentów przedłożonych przez stronę pozwaną nie wynika, jakoby przed zawarciem przez poszkodowanego umowy najmu pojazdu zastępczego ubezpieczyciel proponował mu najem pojazdu za konkretną kwotę, bądź do konkretnego limitu, na co również zwrócił uwagę biegły w opinii oraz powód w obszernym piśmie stanowiącym ustosunkowanie się do tej opinii (k. 208-211), a więc nie można czynić poszkodowanemu zarzutu, że zawarcie umowy ze stawką dobową 220,00 zł

+ VAT jest działaniem zwiększającym szkodę. Tym samym, w ocenie Sądu, stawka 220,00 zł + 23% VAT za dobę najmu zastępczego nie była zawyżona. Natomiast fakt jej rzeczywistego poniesienia został udowodniony w fakturze VAT nr (...) z dnia 18.11.2015r. (k. 17). Zbędne więc dla sprawy są dalsze dowody z dokumentów załączone przez powoda, tj. wyciąg z analizy sporządzonej przez Krajowe Centrum Ekspertyz Sądowych (k. 212 – 213) oraz wyciąg z opinii biegłego sądowego inż. M. P. (1) wydanej dla Sądu Rejonowego w Głogowie w sprawie I C 263/17 (k. 214 – 215). Poza tym ww. opinia inż. M. P. została wydana w konkretnym stanie faktycznym, którego Sąd nie zna, a samochód zastępczy był w klasie (...), a nie C jak w niniejszej sprawie.

Reasumując, uzasadnione były następujące koszty najmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, ujęte w fakturze VAT nr (...) z dnia 18.11.2015 r. (k. 17/k. 75):

- wynajem samochodów zastępczych w okresie 28.10. - 13.11.2015 r., tj. przez 16 dób
x 220,00 zł netto + 23% VAT = 4.329,60 zł;

- podstawienie samochodu do klienta 33 km x 1,63 zł + 23% VAT = 66,16 zł,

- odbiór samochodu od klienta 40,65 zł + 23% VAT = 50,00 zł.

Razem: 4.445,76 zł brutto.

Natomiast nieuzasadnione były następujące żądania:

- wynajem samochodów zastępczych w okresie 13.11.-17.11.2015 r., tj. przez 5 kolejnych dób x 220,00 zł netto + 23% VAT = 1.353,00 zł brutto.

Obie umowy następowały bez przerwy jedna po drugiej. Samochód został odebrany 28.10.2015 godz. 11:30 a oddany 17.11.2015 r. o 13:30 we W., tj. rozpoczęta została kolejna 21 – sza doba.

Uwzględniając kwotę już wypłaconą przez ubezpieczyciela, tj. 2.438,40 zł, do zapłaty spośród kosztów uzasadnionych pozostała kwota **2.007,36 zł brutto** (obliczona jako: 4.445,76zł brutto minus 2.438,40 zł brutto) i taką kwotę Sąd zasądził w punkcie I sentencji wyroku na rzecz powoda, tj. cesjonariusza ww. wierzytelności, a co do kwoty 1.353,00 zł powództwo oddalił.

Od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd zasądził **odsetki**, mając na uwadze treść art. 481 § 1 i 2 k.c., art. 455 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ostatni z powołanych przepisów przyznaje zakładowi ubezpieczeń 30–dniowy termin na wypłacenie odszkodowania liczony od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zdarzenie szkodowe zostało zgłoszone pozwanemu ubezpieczycielowi w dniu 27.10.2015 r., ale roszczenie w przedmiocie kosztów najmu pojazdu zastępczego zostało ubezpieczycielowi zgłoszone dopiero w piśmie opatrzonym datą 19.11.2015 r. (k. 18/76), w którym Ł. T. wskazał, że przesyła ubezpieczycielowi ww. fakturę nr (...) za najem pojazdu zastępczego. W związku

z powyższym, wniósł o wypłatę odszkodowania w kwocie 1.084,32 zł zgodnie

z przedstawioną fakturą w terminie 7 dni. Wysokość żądanej kwoty sugeruje, że żądaniem został objęty sam VAT za usługę najmu, bowiem taka właśnie kwota podatku VAT widnieje na ww. fakturze (k. 17). W e-mailu wygenerowanym automatycznie z dnia 19.11.2015 r.

(k. 19) (...) S.A. z siedzibą w W. potwierdziła dosłanie dokumentów do szkody (...). Natomiast pismem z dnia 21.12.2015 r. (k. 20/73v.-74) (...) S.A. zawiadomiła (...) o przyznaniu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w kwocie 2.438,40 zł. Mając na uwadze powyższe, w dniu 21.12.2015 r. ubezpieczyciel miał wszystkie potrzebne informacje do wypłaty pełnej należnej kwoty tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, a więc od dnia następnego, tj. **22.12.2015 r.** strona pozwana pozostawała w zwłoce, zwłaszcza, że upłynął już 30–dniowy termin likwidacji szkody w rozumieniu art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. W pozostałym zakresie żądanie odsetkowe należało oddalić.

Ponadto, wskazać należy, że w dniu 01.01.2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1830). Zmieniła ona m.in. brzmienie art. 481 k.c. Natomiast stosownie do treści art. 56 tej ustawy do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Artykuł 481 § 2 k.c. w dotychczasowym brzmieniu przewidywał, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Po zmianie wprowadzonej powyższą ustawą powyższy paragraf stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego

i 5,5 punktów procentowych. Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie I sentencji wyroku podzielił należności odsetkowe na okresy do 31.12.2015 r. (odsetki ustawowe) i od 01.01.2016 r. (odsetki ustawowe za opóźnienie).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W przedmiotowej sprawie doszło do specyficznej sytuacji, w której przeprowadzenie stosunkowego podziału kosztów doprowadziło do niemalże identycznych wyników

po obu stronach, tzn. powód wygrał sprawę w stosunku 59,74% do 40,26%. Powód poniósł koszty w łącznej kwocie **1.386,00 zł** (169,00 zł – opłata sądowa od pozwu, 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 1.200,00 zł – koszt zastępstwa przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego na podstawie § 2 pkt 3) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 w wersji obowiązującej w dacie wniesienia pozwu). Natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie **2.056,00 zł** (1.200,00 zł – koszt zastępstwa przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego zgodnie z ww. przepisem rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015 r., 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 839,00 zł – kwota wykorzystanej zaliczki uiszczony przez stronę pozwaną na poczet opinii biegłego W. J.). Łącznie strony poniosły więc koszty w kwocie 3.442,00 zł (1.386,00 zł + 2.056,00 zł), z czego strona pozwana winna ponieść 59,74%, tj. 2.056,25 zł, tj. właśnie tyle (bez 25 groszy) ile już poniosła w procesie. Stąd Sąd postanowił w punkcie III sentencji wyroku znieść wzajemnie koszty postępowania między stronami.

Nadto, Skarb Państwa poniósł tymczasowo koszt w wysokości 59,05 zł z tytułu zwrotu kosztów podróży świadka M. W. w związku ze stawiennictwem na rozprawie w dniu 22.03.2018 r. (postanowienie – k. 133). Powyższą kwotę Sąd obciążył stosunkowo strony procesu zasądzając odpowiednio w punktach IV i V sentencji wyroku na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie: od powoda kwotę **23,77 zł** (tj. 40,26%), a od strony pozwanej kwotę **35,28 zł** (tj. 59,74%), a to na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 300 tj. ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c.

Natomiast z uiszczony przez stronę pozwaną zaliczki na poczet opinii biegłego w kwocie 1.000,00 zł pozostała niewykorzystana kwota **161,00 zł**, którą to kwotę należy stronie pozwanej zwrócić na podstawie art. 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – pkt VI sentencji wyroku.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.